

глава IX

И той наистина беше дошъл.

Разтреперан, разкаян, със сълзи на очи, той молене помощта на силния български цар против крестоносците, които се готвеха да превземат Визанс. Ромеите били съгласни на всичко. Да провъзгласят български владетел за император, да признаят на архиепископ Василий патриарешко достойнство...

А на ухоте на Калояна той похитна и други, още по-съблазнителни обещания. В Царския град се готвел заговор против Алексей III, за да свалят некадърника. Но за мястото му чакали мнозина, още по-недостойни честолюбци: Теодор Ласкарис, зетя на императора и мъж на Анна, младият Алексей, който само чакал да влезат латинците в Константинопол за да освободи бащата Исак Ангел от затвора и сам да се провъзгласи за император, някой си друг сродник на Ангелите, на име Мордофъл и безброй други некадърници... И ако Калоян спаси Визанс от грозната заплаха, не беше ли най-редно той сам да стане император и на българи и на ромеи, както при Симеона?

Лъстиви бяха напепванията. Премаката странна.

Набързо свиканият висш болярски синклит загуби ума си. Такова нещо не бяха никога очаквали. До вчера гордо отблъсвани и непризнати, презирани, заплашвани, мамени, от всички страни заградени с врагове... А днес най-страшният, вековният враг, сам идеше да предлага, да моли с това за което никога до тогава не бе давал съгласие...

Болярите се тълпяха в престолната зала, възнеха, викаха, спореха. Някои отправяха топла благодарност към свети Ивана и чудотвореца Димитър, други, разкаяни, идеха със сълзи на очи да се поклонят и целунат багреницата на Калояна - бъдещият василевс на всички българи и гърци.

Само той, единствен, не беше загубил главата си в общото възмущение. Изправен до пезула край източната стена на залата той непрекъснато изглеждаше в една точка ~~на~~ на, оглъбен в размишъл.

Борбата бе жестока. Колебанието странно.